

Korupcijska kazniva dejanja v Sloveniji in nekaterih drugih državah Evrope

David Smolej, Vinko Gorenak

Namen prispevka:

Namen prispevka je narediti novejši pregled definicij korupcije s poudarkom na politični korupciji, opraviti pregled pravne ureditve tega področja v nekaterih evropskih državah in v Sloveniji, ter ugotoviti kako je področje korupcije pravno urejeno v Sloveniji v primerjavi z nekaterimi drugimi evropskimi državami.

Metode:

Za potrebe priprave tega prispevka smo v osnovi uporabili metodo analize pravnih in drugih tekstov, ter primerjalno metodo, ter analizo kriminalitetne statistike.

Ugotovitve:

Ugotavljamo, da je področje korupcije in korupcijskih kaznivih dejanj v Sloveniji ustrezno pravno urejeno v zakonodaji in da je ta urejenost evropsko primerljiva.

Omejitve/uporabnost raziskave:

Omejitev zagotovo predstavlja različna kazensko pravna urejenost tega področja v različnih državah zaradi različnih pravnih sistemov in posledično težjih primerjav med sistemi. Kljub vsemu pa lahko ugotovimo, da ima prispevek ustrezno uporabno vrednost.

Praktična uporabnost:

Upoštevajoč dejstvo, da smo analizirali kriminalitetno statistiko le od leta 2006 naprej in upoštevajoč dejstvo, da smo analizirali stanje na področju pravne urejenosti korupcijskih kaznivih dejanj le v šestih državah EU menimo, da bi z dodatnimi in bolj usmerjenimi raziskavami lahko izboljšali dobljene raziskovalne rezultate.

Izvirnost/pomembnost prispevka:

Na temo korupcije in korupcijskih kaznivih dejanj je bilo tako pri nas kot v svetu napisanega že zelo veliko, zato je težko oceniti stopnjo pomembnosti tega prispevka, ki je nastal v okviru doktorskega študija, kljub temu pa menimo, da je praktično uporaben, zlasti za snovalce in spremljevalce politike pregona korupcijskih kaznivih dejanj.

Ključne besede: policija, korupcija, politična korupcija, kazniva dejanja

1 Uvod

Besedo korupcija danes lahko slišimo predvsem v medijih, na strokovnih posvetih, v politiki in nenazadnje tudi v vsakdanjih pogovorih državljanov. Kaj točno sploh je korupcija, je znano le redkim. Jasno je, da je to odklonsko vedenje posameznika, pravne osebe ali organizacije. Na deviantna in odklonska ravnanja moramo gledati širše, kot to opredeljuje zakonodaja. Meško (2006) pravi, da so to ravnanja, ki jih neka družba šteje za nenormalna, neobičajna, škodljiva,

nemoralna, asocialna in za družbo nevarna. Ker se pomenu korupcije šele v zadnjem obdobju daje velik pomen lahko sklepamo, da je bilo korupcije v preteklem obdobju preprosto manj, ali pa jo ljudje niso dojemali kot deviantno ali odklonsko vedenje. Tudi danes je v nekaterih državah korupcija bolj sprejemljiva kot v drugih, kar pa čez določeno časovno obdobje zaradi drugačnih okoliščin verjetno ne bo več. Enako meni tudi Vargas-Hernandez (2009), ki trdi, da je lahko dejanje v nekem okolju ocenjeno kot koruptivno, v drugem okolju pa normalno in sprejemljivo. Iz tega lahko sklepamo, da stopnjo deviantnosti korupcije regulira družba, ki sprejemljivost nekega dejanja določa glede na okoliščine in moralo v družbi, kar kot pravi Genaux (2004) ustreza izvornemu pomenu korupcije iz obdobja antike.

V tem prispevku bomo analizirali več definicij korupcije na podlagi pravnih in drugih virov. Analizirali bomo tudi trende gibanja kaznivih dejanj korupcije, ki jih je obravnavala slovenska policija v obdobju od 2006 do 2011. Nadalje bomo primerjali urejenost področja korupcije in korupcijskih kaznivih dejanj v Sloveniji in kako v nekaterih drugih evropskih državah.

2 Opredelitev pojma korupcija

Pravni viri kot sta Zakon o integriteti in preprečevanju korupcije (2011) in Resolucija o preprečevanju korupcije v Republiki Sloveniji (2004), korupcijo opredeljujeta kot vsako »kršitev dolžnega ravnanja uradnih oziroma odgovornih oseb v javnem ali zasebnem sektorju, kot tudi ravnanje oseb, ki so pobudniki kršitev, ali oseb, ki se s kršitvijo lahko okoristijo, zaradi neposredno ali posredno obljubljenih, ponujenih ali dane oziroma zahtevane, sprejete ali pričakovane koristi zase ali za drugega«. Podobno se je do korupcije opredelil Dobovšek (2008), ki pravi, da korupcijo najpogosteje smatramo kot zlorabo javne službe v privatne namene, ali ponujanje, sprejemanje ali zahtevanje določene koristi z namenom vplivati na uradno osebo pri izvajanju njene službe. Dobovšek in Mastnak (2005) navajata, da definiciji korupcije ustreza vsakdo, ki skuša sebi koristiti na način, ki je nemoralen in neetičen ter opozarjata, da je korupcija tudi delovanje preko zvez in pomoč posamezniku glede kakšne zadeve, ker je tudi sam vpleten v to in hoče vse prikriti. Civil Law Convention on Corruption, (1999) pa korupcijo definira kot zahtevanje, ponujanje, dajanje ali sprejemanje nedovoljene koristi ali obljube, ki vpliva na dolžno ravnanje prejemnika podkupnine. Shleifer in Vishny (1993) sta se do korupcije opredelila kot izkoriščanje vladnih uslužbencev in premoženja za osebni dobiček. Dobovšek in Škrbec (2012) pa sta korupcijo opredelila kot »vsakršno kršitev uradne oziroma odgovorne osebe vnaprej določenega dolžnega ravnanja, tako v zasebnem kot v javnem sektorju, z namenom pridobiti neupravičeno korist tretji osebi«. S to definicijo je mogoče nekoliko polemizirati, saj so vsaj kazniva dejanja s področja korupcije takšna, ki imajo za posledico korist vseh udeležencev kaznivega dejanja in ne samo tretje osebe. Prav zato je veliko število kaznivih dejanj korupcije v temnem polju kriminalitete, ki predstavlja kazniva dejanja, ki niso bila naznanjena pristojnim organom, oziroma zaznana z njihove strani. Problematiko neodkritih kaznivih dejanj Dobovšek (2005) vidi tudi v tem, da se korupcijska dejanja, predvsem politična, odvijajo v samem vrhu države. Razlog neprijavljenih kaznivih dejanj je v tem, da imajo vsi udeleženci kaznivega dejanja svojo korist in kot pravi Selinšek (2011) je za korupcijska kazniva dejanja značilno, da potekajo med osebami, ki se ne čutijo kot žrtve v kazensko-pravnem pomenu besede. Kot primer takšnega dejanja navajamo kaznivo dejanje Dajanje podkupnine po Kazenskem zakoniku (2012). Korist bo imel tako tisti, ki bo podkupnino dal, kot tudi prejemnik podkupnine. Tako zaradi obojestranske koristi nihče nima interesa prijave kaznivega dejanja, tudi zato, ker sta oba udeleženca inkriminirana. Zato je delo preiskovalcev kaznivih dejanj s področja korupcije specifično in zahteva posebna znanja za odkrivanje tovrstnih kaznivih dejanj. Preiskovalci morajo tako pogosto izvajati ukrepe že v času dogovarjanja za kaznivo dejanje, ko opravijo večino dejanj v predkazenskem postopku, saj bi

bile njihove aktivnosti zelo otežene, če bi ukrepali po sami storitvi kaznivega dejanja, kot je to običajno pri preiskovanju klasičnih oblik kriminalitete.

V zadnjem obdobju se veliko pozornosti in medijskega prostora namenja politični korupciji. Korupcija v politiki nima neposrednih in takojšnih posledic, temveč se izvaja sistematično na daljši časovni rok. Temelji segajo na samo financiranje političnih strank s strani zasebnikov, ki kasneje pričakujejo povratne usluge. Tako pride do prevzema države, ki ga z angleškim izrazom imenujemo State Capture, in ga med mnogimi avtorji uporabljajo tudi Hellman, Jones in Kaufmann (2000). Calhoun (2011) pa pravi, da korupcija v politiki pomeni zlorabo položaja, oblasti in odgovornosti za doseganje lastnega dobička. Za boj proti politični korupciji Meško (2005) predlaga seznanitev politikov in javnosti s politično korupcijo, s čimer bi se odpravila možnost izgovora, da posameznik ni bil seznanjen o nezakonnosti določenih kaznivih dejanj, kar temelji na usmeritvah Resolucije o preprečevanju korupcije (2004), ki boj proti korupciji izpostavlja kot dolgotrajen proces z graditvijo ničelne tolerance do vseh korupcijskih dejanj in dosego podpore ljudi pri izvajanju protikorupcijske strategije. Dobovšek in Miklavčič (2011) pravita, da politična korupcija predstavlja resen problem, celo v večji dimenziji kot si lahko predstavljamo. Pojav politične korupcije je zaskrbljujoč tudi zaradi ugotovitev Manzina, Baveca in Čurina (2012), ki so s strukturnim modelom pokazali, da v evropskem okolju najbolj povečujeta odpornost proti korupciji prav učinkovitost vlade in kakovost zakonodaje, ki pa jo izvajajo ravno politiki

3 Pravna ureditev področja korupcije v sloveniji

3.1 Komisija za preprečevanje korupcije

Ne glede na to, da so bila in so kazniva dejanja s področja korupcije določena v naši kazenski zakonodaji in so jih pristojni organi tudi obravnavali, pa smo prvi sistemski zakon s področja korupcije dobili šele leta 2004. Gre za Zakon o preprečevanju korupcije (2004), posledica česar je bila tudi ustanovitev Komisije za preprečevanje korupcije, kot neodvisnega in samostojnega državnega organa. Prvenstvena naloga komisije je bila preventivne narave, komisija ni imela izvršilnih pooblasti v smislu preiskovanja kaznivih dejanj korupcije, če pa je na take sume naletela, je zadeve odstopila v reševanje policiji oziroma tožilstvu. Zakon je določil tudi krog zavezancev, več ali manj državnih funkcionarjev, ki so morali komisiji poročati o svojem premoženjskem stanju. Komisija ni bila prekrškovni organ, kršitve dolžnosti poročanja o premoženjskem stanju pa niso bile opredeljene kot prekršek.

V obdobju od leta 2006 do leta 2008 je bilo več poskusov spreminjanja Zakona o preprečevanju korupcije (2004) zlasti v smeri, da bi Komisija za preprečevanje korupcije zadržala preventivne naloge s področja korupcije, preverjanje premoženjskega stanja funkcionarjev pa naj bi bilo preneseno na Računsko sodišče, vendar take spremembe omenjenega zakona niso bile nikoli sprejete.

Leta 2011 je bil sprejet popolnoma nov zakon s tega področja, gre za Zakon o integriteti in preprečevanju korupcije (2011), ki je to področje uredil precej podrobneje in na novo. V splošnem naj bi bil omenjeni zakon sistemski, ki naj bi skrbel za krepitev delovanja pravne države, za krepitev transparentnosti in integritete posameznikov in institucij javnega sektorja ter za preprečevanje korupcije in odpravljanje konfliktov interesov in drugih korupcijskih tveganj. Komisija za preprečevanje korupcije pa je postala prekrškovni organ, kršitve poročanja zavezancev o premoženjskem stanju in nekatere druge dolžnosti pa so bile opredeljene kot

prekršek. Komisija za preprečevanje korupcije je torej postala prekrškovni organ leta 2011, kar pomeni, da ji zakon daje pooblastila za odločanje v postopkih o prekrških in izrekanja sankcij. Komisija lahko za prekrške kaznuje posameznike, odgovorne osebe, nosilce javnih pooblastil in druge pravne osebe javnega ali zasebnega prava ter interesne organizacije (Prekrški, 2013).

Komisija za preprečevanje korupcije tudi danes nima izvršilnih pooblastil z vidika odkrivanja in preiskovanja kaznivih dejanj. Če na to naleti, mora v skladu z zakonom take sume predati policiji oziroma tožilstvu. Selinšek (2011) pravi, da je v splošnem torej delovanje Komisije za preprečevanje korupcije primarno usmerjeno v »prevencijo oziroma preprečitev bodočih istovrstnih nepravilnosti, s čimer se krepi integriteta javnega (in posledično lahko tudi zasebnega) sektorja ter zaupanje posameznikov v pravno državo«.

Kot smo že navedli Komisija za preprečevanje korupcije v primeru, da pri svojem delu naleti na sume korupcijskih kaznivih dejanj, o tem obvesti policijo in tožilstvo. Ker pa so standardi Komisije za preprečevanje korupcije veliko nižji, saj zadoščajo že splošni sumi, kot standardi policije, ki mora zbrati dovolj dokazov, da je bilo neko kaznivo dejanje storjeno, prihaja do velikih razlik med številom primerov, ki jih Komisija za preprečevanje korupcije letno pošlje policiji in številom primerov, ki jih policija v obliki kazenskih ovadb pošlje tožilstvu. V javnosti zato prihaja do popolnoma napačnega vtisa o uspešnosti Komisije za preprečevanje korupcije pri pregonu kaznivih dejanj korupcije in obratno o neuspešnosti policije na istem področju, čeprav Komisija za preprečevanje korupcije teh kaznivih dejanj sploh ne preiskuje.

3.2 Policija in njene pristojnosti

»Kaznivo dejanje je človekovo protipravno ravnanje, ki ga zakon zaradi nujnega varstva vrednot določa kot kaznivo dejanje in hkrati določa njegove znake ter kazen za krivega storilca« (Kazenski zakonik, 2012). Torej že iz splošne definicije kaznivega dejanja lahko ugotovimo, da o kaznivem dejanju govorimo le takrat, kadar ga kot takega določa Kazenski zakonik (2012). Prav tam so tudi določena kazniva dejanja s področja korupcije, in sicer: kršitev proste odločitve volivcev, sprejemanje podkupnine pri volitvah, nedovoljeno sprejemanje daril, nedovoljeno dajanje daril, jemanje podkupnine, dajanje podkupnine, sprejemanje koristi za nezakonito posredovanje, dajanje daril za nezakonito posredovanje.

Za nekatera od naštetih kaznivih dejanj so v skladu z Zakonom o odgovornosti pravnih oseb za kazniva dejanja (2004) odgovorne tudi pravne osebe, vendar mora biti dejanje izvršeno v imenu, na račun ali v korist pravne osebe. Poleg tega mora dejanje vsebovati tudi dejanja, kot je na primer pridobitev protipravne premoženjske koristi pravne osebe iz kaznivega dejanja, opustitev dolžnega nadzorstva vodstvenih ali nadzornih organov nad zakonitostjo ravnanja podrejenih in še nekatere, ki jih našteva Selinšek (2011).

Kazniva dejanja odkriva in v predkazenskem postopku po usmeritvah tožilstva preiskuje policija, ki je organ v sestavi Ministrstva za notranje zadeve. Država daje policiji pooblastila kot orodje za učinkovito odkrivanje in preiskovanje kaznivih dejanj. Ta pooblastila so dana z Zakonom o kazenskem postopku (2012), ki omogoča uporabo prikritih preiskovalnih ukrepov, tudi na področju korupcijskih kaznivih dejanj. Kot smo že uvodoma dejali je preiskovanje korupcijskih kaznivih dejanj specifično, saj so potrebne aktivnosti preiskovalcev še preden do kaznivega dejanja dejansko pride. Zato je potreben sistemski pristop za ugotavljanje sumov korupcije, ki ga je s policijskim operativnim delom potrebno nadgraditi do stopnje verjetnosti razlogov za sum ali utemeljenih razlogov za sum, da policija lahko izvaja tudi prikrite preiskovalne ukrepe.

Ko preiskujemo kazniva dejanja korupcije, je to tudi največkrat edina učinkovita metoda za dokazovanje in prijetje osumljenca kaznivega dejanja, saj kot trdi Calhoun, (2011) izvemo za korupcijo šele takrat, ko jo vidimo. Koliko korupcijskih kaznivih dejanj je slovenska policija obravnavala v zadnjih letih, si pogledjmo v nadaljevanju.

Tabela 1: Število podanih kazenskih ovadb za kazniva dejanja s področja korupcije za obdobje od leta 2006 do 2011 in stopnje rasti (Vir: Ministrstvo za notranje zadeve - Policija (2007) (2008), (2009), (2010), (2011), (2012))

Korupcijska Kazniva dejanja	Število kaznivih dejanj						Stopnja rasti v %
	2006	2007	2008	2009	2010	2011	
Kršitev proste odločitve volivcev		1	1			1	0
Sprejemanje podkupnin pri volitvah							
Nedovoljeno sprejemanje daril		1	2	2	7	7	63
Nedovoljeno dajanje daril			4	1	5	9	22
Jemanje podkupnine	17	4	4	59	26	23	8
Dajanje podkupnine	18	7	6	55	22	21	4
Sprejemanje koristi za nezakonito posredovanje	5	4	1	66	8	16	34
Dajanje daril za nezakonito posredovanje	4	2	-	48	3	9	22
SKUPAJ	44	19	18	231	71	86	18

Iz zgornje tabele lahko vidimo število posameznih kaznivih dejanj s področja korupcije v obdobju od leta 2006 do 2011 na območju Republike Slovenije. Zaradi ugotavljanja trenda gibanja obravnavanih kaznivih dejanj smo v programu MS Excel naredili izračun stopnje rasti za proučevano obdobje. Ugotovili smo, da se je v tem obdobju v povprečju število korupcijskih kaznivih dejanj povečalo skupaj za 18 odstotkov.

Iz tabele vidimo, da je bilo v letu 2009 močno povečano število korupcijskih kaznivih dejanj. Razlog je v boljšem sodelovanju policije z drugimi državnimi ustanovami, razkritja serije korupcijskih kaznivih dejanj in dokončanje nekaterih kriminalističnih preiskav, ki so potekale že dalj časa (Ministrstvo za notranje zadeve – Policija, 2010).

4 Urejenost pregona kaznivih dejanj korupcije v nekaterih evropskih državah

V nadaljevanju bomo prikazali pravno ureditev področja korupcijskih kaznivih dejanj v zakonodajah posameznih evropskih držav. Direktno primerjave na tem področju med državami zaradi različnih ureditev niso mogoče. Zato bomo prikazali le ureditev za določena korupcijska kazniva dejanja v posameznih evropskih državah.

4.1 Španija

V Španiji so kazniva dejanja korupcije navedena v njihovem kazenskem zakoniku. Podkupovanje pri njih pomeni kaznivo dejanje ponujanja ali dajanja daril ali koristi javnim uslužbencem, za njih pa to pomeni kršitev njihovega dolžnega ravnanja. Prav tako je na podoben način opredeljeno sprejemanje podkupnine, ki zajema sprejemanje daril ali drugih koristi za nezakonita dejanja javnih uslužbencev. Posebej pa obravnavajo sprejemanje daril v povezavi z vodstvenimi delavci (CMS Legal services, 2011).

4.2. Velika Britanija

V Veliki Britaniji imajo v veljavi protikorupcijski zakon v katerem sta med drugim kot korupcijski kaznivi dejanji opredeljeni sprejemanje in dajanje podkupnine. Dajanje podkupnine zajema ponujanje finančne in druge koristi v zameno za storitev ali opustitev določenega dejanja javnega uslužbenca ali uslužbenca v gospodarski dejavnosti. Za kaznivi dejanji je zagrožena kazen zapora do 10 let. V protikorupcijskem zakonu pa je opredeljeno tudi kaznivo dejanje podkupovanje tujega javnega uslužbenca, za kar je prav tako za fizično osebo zagrožena kazen zapora do 10 let (Bribery Act 2010, 2013).

4.3 Švica

Švica je med letom 2000 in 2006 nekoliko spremenila kazensko zakonodajo na področju korupcije. Tako so vpeljali kaznivo dejanje podkupovanja tujih javnih uslužbencev. Novost je bila tudi ta, da za korupcijo ne odgovarjajo samo fizične osebe temveč tudi pravne osebe podjetij. Švica med korupcijska kazniva dejanja med drugim uvršča podkupovanje, ki ga lahko storijo javni uslužbenci ali uslužbenci, ki opravljajo javno funkcijo v zasebnem sektorju. Kazniva dejanja so opredeljena v nacionalnem kazenskem zakoniku. Kaznivo dejanje podkupovanja se deli na storitveno in opustitveni kaznivo dejanje. Storitveno kaznivega dejanja, ki je zaposlen v javnem sektorju grozi do pet let kazni zapora, storilcu iz zasebnega sektorja pa tri leta zaporne kazni. Za podjetja je predvidena denarna kazen v višini 5.000.000 CHF (Swiss criminal law on corruption, 2013).

4.4 Italija

V Italiji so kazniva dejanja opredeljena v njihovem kazenskem zakoniku. Med drugim je kot korupcijsko kaznivo dejanje opredeljeno podkupovanje, ki pomeni dajanje denarja ali drugih koristi javnemu uslužbencu zato, da bi storil določeno dejanje ali pa opustil svoje dolžnosti. Za kaznivo dejanje je zagrožena kazen zapora do osem let, kot kvalificirana oblika kaznivega dejanja pa velja za podkupovanje v pravosodju, za kar je zagrožena kazen zapora do 20 let. Poleg kaznivih dejanj iz področja korupcije, ki so opredeljena v kazenskem zakoniku, pa so korupcijska kazniva ravnanja tudi prekrški in dejanja opredeljena v nacionalnem civilnem zakoniku (CMS Legal services, 2011).

4.5 Nemčija

V Nemčiji so kazniva dejanja korupcije prav tako opredeljena v tamkajšnjem kazenskem zakoniku. Jemanje podkupnine, jemanje podkupnine z namenom kršitve uradne dolžnosti, dajanje podkupnine, dajanje podkupnine z namenom kršitve uradne dolžnosti so korupcijska kazniva dejanja, ki jih lahko storijo javni uslužbenci. Kazniva dejanja uslužbencev zasebnega sektorja so opredeljena v posebnih členih istega zakonika in govorijo predvsem o dajanju in sprejemanju denarnih in drugih koristi z namenom prednostnega obravnavanja glede na druga podjetja. Predvidena kazen za storilce kaznivih dejanj javnega in zasebnega sektorja je do pet let zaporne kazni (German Criminal Code, 2012).

4.6 Avstrija

Avstrija ima podobno ureditev kot Nemčija, saj ima korupcijsko kaznivo dejanje podkupovanje ločeno na storilce, ki prihajajo iz javnega in zasebnega sektorja. Tako kazenski zakonik podkupovanje v javnem sektorju definira kot ponujanje ali dajanje denarne koristi javnim uslužbencem z namenom kršitve dolžnega ravnanja javnega uslužbenca. Predvidena kazen za takšno kaznivo dejanje je kazen zopora do treh let. Če podkupnina presega znesek 3.000,00 evrov je predvidena zaporna kazen od šest mesecev do petih let, če pa podkupnina presega znesek 50.000,00 evrov pa je predvidena kazen zopora od enega leta do deset let. Za podkupovanje v zasebnem sektorju pa se smatra ponujanje, obljubljanje ali dajanje finančne ali druge koristi uslužbencu z namenom prednostnega obravnavanja pri poslovanju. Predvidena je kazen zopora do dveh let. Prav tako pa je opredeljeno kaznivo dejanje sprejemanja podkupnine za javne in uslužbenca javnega sektorja. Kazni so enake kot pri kaznivem dejanju dajanje podkupnine (CMS Legal services, 2011).

5 Zaključek in razprava

Že uvodoma smo ugotovili, da korupcijska kazniva dejanja regulira posamezna družba in da je neko dejanje v posamezni državi lahko popolnoma sprejemljivo, drugod pa je to lahko kaznivo dejanje. Ne glede na to pa lahko ugotovimo, da še pred nekaj desetletji pri nas o korupciji ni bilo kaj veliko govora. To pa seveda še ne pomeni, da korupcije in korupcijskih kaznivih dejanj ni bilo in da niso bila sankcionirana.

Tako v zahodnem svetu kot pri nas je z razvojem družbe rasla zavest o pomenu korupcijskih kaznivih dejanj in njihovi nevarnosti. Temu primerno so posamezne države in tudi Slovenija prilagajale svojo kazensko in drugo zakonodajo s področja korupcije.

Posamezne države imajo na različne načine urejeno področje korupcijskih kaznivih dejanj, večina pa ima to področje, tako kot Slovenija, regulirano v kazenski zakonodaji, nekatere države pa tudi v drugih zakonih.

Področje korupcijskih kaznivih dejanj je bilo in je še vedno v Sloveniji urejeno v kazenski zakonodaji. S spremembami zakonodaje se je to področje le nadgrajevalo. Sistemsko pa smo v Slovenije leta 2004 dobili prvi Zakon o preprečevanju korupcije (2004), ki je prinesel tudi neodvisno državno Komisijo za preprečevanje korupcije. Ta je imela v osnovi preventivne naloge, niti ni bila prekrškovni organ, da bi lahko izrekala sankcije tistim posameznikom, ki so ji bili dolžni poročati o svojem premoženjskem stanju. Šele kasneje je bil sprejet Zakon o integriteti in preprečevanju korupcije (2011), ki je razširil pooblastila in pristojnosti omenjene komisije, ji dal prekrškovna pooblastila, v osnovi pa Komisija za preprečevanje korupcije seveda ni organ, ki bi korupcijska kazniva dejanja preiskoval ali preganjal. To pristojnost ima seveda

policija in tožilstvo, Komisija za preprečevanje korupcije pa ob sumih korupcijskih kaznivih dejanj policijo in tožilstvo le obvešča.

Za stanje v Sloveniji danes, lahko zato ocenimo, da ima evropsko primerljivo zakonodajo s področja korupcije, in da je na ustrezen način kazensko pravno regulirala to področje.

Literatura

- Bribery Act 2010. (18. 3. 2013). *Legislation.gov.uk*. Pridobljeno na http://www.legislation.gov.uk/ukpga/2010/23/pdfs/ukpga_20100023_en.pdf
- Calhoun, M.A. (2011). Carving Up Corruption: Analyzing the »Rule« Component of the Corruption Event. *Journal of Management Policy and Practice*, 12(4).
- Civil Law Convention on Corruption*. (1999). Strasbourg: Group of States Against Corruption. Pridobljeno na <http://conventions.coe.int/Treaty/en/Treaties/Html/173.htm>
- CMS Legal services. (2011). *Anti-bribery and corruption laws*. London: CMS Legal services.
- Dobovšek, B. (2005). *Korupcija in politika*. Ljubljana: Ministrstvo za notranje zadeve.
- Dobovšek, B. (2008). *Korupcija v tranziciji*. Ljubljana: Fakulteta za varnostne vede.
- Dobovšek, B. in Mastnak, M. (2005). Korupcijsko prevzemanje države. *Korupcija in politika*. Ljubljana: Ministrstvo za notranje zadeve.
- Dobovšek, B. in Miklavčič, K. (2011). Korupcija v politiki: razvojni pristop k prevenciji. V: T. Pavšič Mrevlje (ur.), *Zbornik prispevkov, 11. slovenski dnevi varstvoslovja*. Ljubljana: Fakulteta za varnostne vede.
- Dobovšek, B. in Škrbec, J. (2012). Korupcija, grožnja slovenski (pravni) državi. *Revija za kriminalistiko in kriminologijo*, 63 (1), 50-59.
- Genaux, M. (2004). Social science and the evolving concept of corruption. *Crime, law and Social Change*, 42 (1), 13-24. Pridobljeno na <http://link.springer.com/article/10.1023%2FB%3ACRIS.0000041034.66031.02#page-1>
- German Criminal Code*. (2012). Saarbrücken: Bundesministerium. Pridobljeno na http://www.gesetze-im-internet.de/englisch_stgb/englisch_stgb.html#p2863
- Hellman, J.S., Jones, G. in Kaufman, D. (2000). State Capture, Corruption, and Influence in Transition. *Policy Research Working Paper 2444*. Pridobljeno na http://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=240555
- Kazenski zakonik. (2012). *Uradni list RS*, (50/12).
- Manzin, M., Bavec, C. in Čurin, S. (2012). Odpornost na korupcijo-vzorčno-posledični strukturni model. *Revija za kriminalistiko in kriminologijo*, 63 (4), 281-290.
- Meško, G. (2005). Odzivanje na korupcijo-preprečevanje ali zanikanje. *Korupcija in politika*. Ljubljana: Ministrstvo za notranje zadeve.
- Meško, G. (2006). *Kriminologija*. Ljubljana: Fakulteta za varnostne vede.
- Ministrstvo za notranje zadeve - Policija. (2007). *Poročilo o delu policije za leto 2006*. Ljubljana: Ministrstvo za notranje zadeve – Policija.
- Ministrstvo za notranje zadeve - Policija. (2008). *Poročilo o delu policije za leto 2007*. Ljubljana: Ministrstvo za notranje zadeve – Policija.
- Ministrstvo za notranje zadeve - Policija. (2009). *Poročilo o delu policije za leto 2008*. Ljubljana: Ministrstvo za notranje zadeve – Policija.
- Ministrstvo za notranje zadeve - Policija. (2010). *Poročilo o delu policije za leto 2009*. Ljubljana: Ministrstvo za notranje zadeve – Policija.
- Ministrstvo za notranje zadeve - Policija. (2011). *Poročilo o delu policije za leto 2010*. Ljubljana: Ministrstvo za notranje zadeve – Policija.
- Ministrstvo za notranje zadeve - Policija. (2012). *Poročilo o delu policije za leto 2011*. Ljubljana: Ministrstvo za notranje zadeve – Policija.

Prekrški. (20. 3. 2013). *Kpk-rs.si*. Pridobljeno na <https://www.kpk-rs.si/sl/nadzor-in-preiskave/prekrski>

Resolucija o preprečevanju korupcije v Republiki Sloveniji. (2004). *Uradni list RS*, (85/04).

Selinšek, L. (2011). Korupcija v kazenski in protikorupcijski zakonodaji. *Pravna praksa*. Ljubljana: GV Založba, d.o.o.

Shleifer, M. in Vishny, R.W. (1993). Corruption. *Quarterly Journal of Economics*, 108 (39), 599-617.

Swiss criminal law on corruption. (18. 3. 2013). *Seco.admin.ch*. Pridobljeno na <http://www.seco.admin.ch/themen/00645/00657/00659/01395/index.html?lang=en>

Vargas-Hernandez, J.G. (2009). *The Multiple Faces Of Corruption: Typology, Forms and Levels*. Pridobljeno na http://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=1413976

Zakon o integriteti in preprečevanju korupcije. (2011). *Uradni list RS*, (69/11).

Zakon o kazenskem postopku. (2012). *Uradni list RS*, (32/12).

Zakon o preprečevanju korupcije. (2004). *Uradni list RS*, (2/04).

Zakonom o odgovornosti pravnih oseb za kazniva dejanja. (2004). *Uradni list RS*, (98/04).